

11. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

Чрез смъртта Си на кръста Исус триумфира над силите на злото. Този, Който подчинява демонските духове по време на земната Си служба, съкрушава тяхната сила и осигурява окончателната им гибел. Исусовата победа ни прави победители над злите сили, които все още се стремят да ни контролират, когато живеем с Него в мир и имаме радост и увереност в любовта Му. Сега Светият Дух обитава в нас и ни дава сила. Когато сме непрестанно посветени на Исус като наш Спасител и Господ, ние биваме освободени от бремето на миналите си дела. Преставаме да живеем в тъмнина, страх от злите сили, невежество и обезсърчение от безсмислието на предишния ни начин на живот. В тази нова свобода в Исус ние сме призвани да израснем по подобие на Неговия характер, да общуваме с Него чрез ежедневна молитва, да се храним от Словото Му, да размишляваме върху него и върху Божието провидение, да Му пеем хваления, да се събираме за поклонение и да участваме в мисията на църквата. Когато се раздаваме и служим с любов на хората около нас, и свидетелстваме за Божието спасение, Неговото постоянно присъствие в нас чрез Духа превръща всеки миг от живота ни и всяка задача в духовно преживяване. (Пс. 1:1, 2; 23:4; 77:11, 12; Кол. 1:13, 14; 2:6, 14, 15; Лука 10:17-20; Еф. 5:19, 20; 6:12-18; 1 Сол. 5:23; 2 Пет. 2:9; 3:18; 2 Кор. 3:17, 18; Фил. 3:7-14; 1 Сол. 5:16-18; Мат. 20:25-28; Йоан 20:21; Гал. 5:22-25; Рим. 8:38, 39; 1 Йоан 4:4; Евр. 10:25.)

ИЗРАСТВАНЕ В ХРИСТОС

РАЖДАНЕТО Е МОМЕНТ НА РАДОСТ. Семенцето се развива и появяването на първите два листа радва градинаря. Бебето се ражда и първият му писък съобщава на света, че има нов живот, с който той трябва да се съобразява. Майката забравя за всичките си болки и се присъединява към останалите в семейството, които се радват и празнуват. Една нация се ражда за свободата и целият народ се стича по улиците, за да изпълни градските площади и да развее символите на голямата си радост. Но представете си, че листата не се развият повече и останат същите по брой; година по-късно бебето нито се усмихва, нито се опитва да ходи, а остава неподвижно и такова, каквото е било, когато се е появило на света; току-що освободената нация се превръща в затвор, изпълнен със страх, мъчения и робство.

Радостта на градинаря, ликуването на майката и обещанието за свободно бъдеще се оказват само разочарование, страдание и жалееене. Израстването — продължително, трайно съзряване и даване на плод

— е изключително важно за живота. Без него раждането няма никакъв смисъл, цел и предназначение.

Израстването е неотделима част от живота — както физическия, така и духовния. Физическият растеж изисква подходящи храна, околна среда, грижи, упражнения, образование, обучение и смислен живот. Тук обаче разискваме духовното израстване. Как израстваме в Христос и съзряваме като християни? Кои са белезите на духовния растеж?

ЖИВОТЪТ ЗАПОЧВА СЪС СМЪРТТА

Може би най-основният и уникален принцип на християнския живот е това, че започва със смъртта — всъщност с две събития, отбелязващи смъртта. Първо, смъртта на Христос на кръста прави възможен нашия нов живот — свободен от властта на Сатана (Кол. 1:13, 14), свободен от осъждането на греха (Рим. 8:1), свободен от смъртта и наказанието за греха (Рим. 6:23) — и това ни води до помиряване с Бог и с хората. Второ, смъртта на личното „аз“ ни дава възможност да приемем предлагания от Христос живот.

И трето, в резултат на всичко това ние живеем нов живот.

Смъртта на Христос. Кръстът е центърът на Божия спасителен план. Без него Сатана и демонските му сили не биха били разгромени, проблемът с греха не би бил разрешен и смъртта не би била сразена. Апостолът ни казва: „Кръвта на Сина Му Исус [Христос] ни очистива от всеки грях” (1 Йоан 1:7). „Защото Бог толкова възлюби света”, се казва в най-известния библейски стих. Ако Божията любов създава и дава начало на спасителния план, изпълнението на този план се обяснява във втората част на същия текст: „че даде Своя единороден Син”. Уникалността на Божия дар не се състои в това, че е дал Сина Си, а в това, че Го е дал, за да умре за греховете ни. Без кръста не може да има прощение на греха, вечен живот и победа над Сатана.

Чрез смъртта Си на кръста Христос триумфира над Сатана. От огнените изкушения в пустинята до агонията в Гетсимания Сатана провежда безмилостни атаки срещу Божия Син с цел да отслаби волята Му, да Го отклони от пътя, да Го накара да прояви недоверие към Отец и да Го принуди да отхвърли горчивата чаша на греховете на човечеството чрез заместническата Си жертва. Кръстът е последната атака. Там „в човешки вид присъществаше Сатана с ангелите си”¹, за да доведе докрай великата си битка против Бога с надеждата, че Христос ще слезе от кръста и няма

да успее да изпълни Божието изкупително намерение да предложи Сина Си като жертва за греха (Йоан 3:16). Отдавайки живота Си на кръста, Христос сломява силата на Сатана, „обезоръжи началствата и властите” и „изведе ги явно на показ, като възтържествува над тях” (Кол. 2:15). На кръста „битката бе спечелена. Неговата [на Христос] десница и издигнатата Му ръка постигнаха победа. Като Победител Той заби знамето си на вечните височини. Цялото небе ликуваше поради победата на Спасителя. Сатана бе разгромен и разбра, че царството му е загубено.”²

Забележително е яркото описание на апостола в Посланието към колосяните. (1) Христос обезоръжава началствата и властите на злото. Буквалното значение на гръцката дума обезоръжавам е „лишавам”. Поради кръста Сатана стои „сблечен” от цялата си демонична власт над Божиите хора, стига те да се уповават на Този, Който е постигнал победата на кръста. (2) Кръстът изважда „на показ” Сатана и легионите му пред цялата Вселена. Този, който се е хвалил, че ще бъде подобен на Всевишния (Ис. 14:14), става вселенско зрелище на позор и разгром. Злото вече няма власт над вярващите, които са преминали от царството на тъмнината към царството на светлината (Кол. 1:13). (3) Кръстът осигурява окончателна есхатологична победа над Сатана, греха и смъртта.

Така Христовият кръст става средство за Божията победа над злото:

- средство, чрез което е възможно прощението на греховете (Кол. 2:13);
- космическа изява на всеобщо помирение (2 Кор. 5:19);
- увереност във възможността за победоносен живот и израстване в Христос, в резултат на което грехът няма да царува в ума и тялото (Рим. 6:12) и ние ще имаме статут на Божии синове и дъщери (Рим. 8:14);
- есхатологична увереност, че този свят на злини — узурпирано владение на Сатана — ще бъде очистен от присъствието и силата на греха (Откр. 21:1).

На всяка стъпало от стълбата на изкуплението и победата виждаме изпълнение на даденото от самия Христос пророчество: „Видях Сатана да пада от небето като светкавица” (Лука 10:18).

Христос на кръста е Божието изкупително решение на проблема с греха. За да не забравим този факт, Исус ни уверява, че кръвта Му „се пролива за прощаване на греховете” (Мат. 26:28). Без проливането на Христовата кръв не може да има духовно преживяване и оценяване на спасението. Най-малкото, защото кръвта говори за греха. Грехът е реалност. Грехът е нещо скъпо струващо. Хватката на греха е толкова здрава и смъртоносна, че прощението и освобождаването от греха са невъзможни без „скъпоценната кръв на Христос” (1 Пет. 1:19). Истината за греха трябва да бъде изричана отново и отново, тъй като живеем в свят,

който отрича неговата реалност или остава безразличен по този въпрос. При кръста се сблъскваме с дяволската същност на греха, който може да бъде очистен само чрез кръвта, „която се пролива за прощаване на греховете” (Мат. 26:28).

Нека никога не забравяме или да сме безразлични към факта, че Исус е умрял за нашите грехове и че без Неговата смърт не може да има прощение. Нашите грехове са това, което е приковало Исус на кръста. Апостол Павел заявява: „Когато още бяхме грешници, Христос умря за нас” (Рим. 5:8). Елън Уайт пише, че „грехът легна с цялата си тежест върху Христос и мисълта за насочения към греха Божи гняв Го премазваше.”³ Не можем да не потвърдим и да не провъзгласим жертвата и заместническата същност на Исусовата смърт, която е „веднъж завинаги” (вж. Рим. 6:10; Евр. 7:27; 10:10).

Ние не сме спасени от добрия човек Христос, от Богочовека Христос, от великия учител Христос или от безукорния образец Христос. Ние сме спасени от Христос на кръста: „Към Христос се отнесоха така, както ние заслужаваме, за да може ние да бъдем третираны така, както Той заслужава. Той бе осъден за нашите грехове, в които нямаше никакъв дял, за да бъдем оправдани от Неговата правда, в която ние нямаме дял. Той понесе смъртта, която бе за нас, за да можем ние да получим живота, който е Негов. „С Неговите рани ние се изцелихме.”⁴

Следователно Исусовата кръв осигурява прощението на греха и посява семето на нов живот и израстване. Един от най-важните аспекти на този нов живот и на израстването в християнския живот е помирението. Кръстът е Божият инструмент за постигане на помирение между Бог и човека. Апостол Павел твърди, че „Бог в Христос примири света със Себе Си” (2 Кор. 5:19). Поради това, което е извършено на кръста, ние можем да застанем пред Бога без грях и без страх. Онова, което ни отчуждава от Него, е премахнато. „Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни” (Пс. 103:12). Човекът на кръста създава нов път, който води право в Божието присъствие. „Извърши се” (Йоан 19:30) — обявява Той от кръста, а след това настоява последователите Му да започнат дълготрайно и пребъдващо общуване с Бога.

Помирението с Бог води незабавно до втория етап от процеса на изкупление и растеж: помирение с нашите ближни. Едно от прекрасните неща на кръста е това, че около него се събират голям брой различни групи хора. Не всички се възхищават от Исус. Не всички са светии. Но погледнете към тях. Там са египтяните, които се гордеели с търговските си умения; там са римляните, които се хвалели със своята цивилизация и култура; там са гърците, които били ненадминати в научните познания; там са евреите, които се смятали за богоизбран народ; там са фарисеите, които мислели, че са

избрани сред избраните, там са садукееите, които били убедени, че са чисти в доктрините; там са робите, които търсели свобода; там са свободните, които се наслаждавали на лукса и безделието; там са мъже, жени и деца.

Кръстът обаче не прави разлика между тях. Той осъжда всичките като грешници; предлага на всички тях Божествения път на помирение. В подножието на кръста земята е равна. Всички се събират заедно и вече нищо не разделя човечеството. Започва ново братство, ново общуване. Изтокът се слива със запада, северът слиза при юга, белият се ръкува с черния, богатият се присяга да хване ръцете на бедния. Кръстът призовава всички да отидат при източника на кръвта и да вкусат сладостта на живота, да споделят благодатта и да провъзгласят на света появяването на нов живот и ново семейство (Еф. 2:14-16). По този начин кръстът поставя начало на победата над Сатана и греха и впоследствие донася нов живот в Христос.

Смърт за личното „аз”. Вторият най-важен аспект на християнското обновяване и израстване е смъртта за старото „аз”. Не може да прочетете Новия завет, без да осъзнаете фундаменталната тема за новия живот на християнина. Прочетете Гал. 2:20, 21: „Съразпнах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Кой-

то ме възлюби и предаде Себе Си за мен”. Прочетете и Рим. 6:6-11: „Нашето старо естество беше разпънато с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха. Защото, който е умрял, той е оправдан от греха. Но ако сме умрели с Христос, вярваме, че и ще живеем с Него, като знаем, че Христос, като бе възкресен от мъртвите, не умира вече; смъртта няма вече власт над Него. Защото със смъртта, с която умря, Той умря за греха веднъж завинаги; а живота, който живее, живее го за Бога. Така и вие смятайте себе си за мъртви за греха, а живи за Бога в Христос Исус”. Можете да прочетете и за възвестения от Исус нов житейски принцип: „Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава само; но ако умре, дава много плод” (Йоан 12:24).

Следователно християнският живот не започва с раждането. Започва със смъртта. Докато личното „аз” не умре, докато личното „аз” не бъде разпънато, не може да има начало. Трябва да се осъществи радикална, целенасочена, цялостна хирургическа операция на личното „аз” „Затова, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново” (2 Кор. 5:17). „Християнският живот не е промяна или подобряване на нещо старо, а преобразяване на естеството. Настъпва смърт за личното „аз” и греха и на тяхно място започва напълно нов живот. Тази промяна може да се осъществи единствено чрез осезаемото действие на Светия Дух.”⁵

Апостолът подчертава както смъртта спрямо греха, така и възкресението за нов живот чрез кръщението: „Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме да участваме в Исус Христос, кръстихме се да участваме в смъртта Му? Затова чрез кръщението ние се погребяхме с Него да участваме в смърт, така че както Христос бе възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот” (Рим. 6:3, 4). Кръщението символично отваря вратата на новия живот и ни заповядва да израстваме в Христос.

Нещо се случва с човека, който приеме Исус за Спасител и Господар. Колебливият Симон става смелия Петър. Гонителят Савел става евангелизаторът Павел. Съмняващият се Тома става мисионер от предната линия. Страхът отстъпва място на смелостта. Неверието дава път на факела на вярата. Ревността бива погълната от любовта. Себелюбието изчезва и на негово място идва братската загриженост. Грехът няма повече място в сърцето. Личното „аз” бива разпънато на кръста. Затова Павел пише: „Понеже сте съблекли вече стария човек с делата му и сте се облекли в новия, който се подновява в познание по образа на Този, Който го е създал” (Кол. 3:9, 10).

Исус заявява: „Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме последва” (Мат. 16:24, срв. 9:23). В християнския живот смъртта на личното „аз” не е въпрос на избор, а е необходимост. Кръстът и неговите

изисквания, които са непосредствени и непроменими, трябва да станат част от християнското ученичество и на тях да се откликне с абсолютна всеотдайност. Добре е да цитираме въздействащия коментар на Дитрих Бонхофер: „Ако нашето християнство е престанало да се отнася сериозно към ученичеството, ако сме разводнили евангелието и сме го превърнали в емоционално преживяване, което не изисква големи жертви и не прави разлика между естествения и християнския живот, тогава не можем да не гледаме на кръста като на обикновено ежедневно бедствие, носещо изпитания и житейски трудности... Когато призове даден човек, Христос му заповядва да отиде при Него и да умре... всеки път става въпрос за същата смърт — смъртта на Исус Христос, смъртта на стария човек.”⁶

И така, призивът за християнски живот е призив за отиване при кръста — за непрестанно отказване от настойчивото желание на личното „аз“ да бъде свой собствен спасител и за непоколебимо придържане към Човека на кръста, „за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила” (1 Кор. 2:5).

Водене на нов живот. Третият аспект на израстването в Христос е воденето на нов живот. Едно от големите недоразумения в християнския живот е убеждението, че спасението е безплатен дар на Божията благодат и няма нужда от нищо повече. Не е така. Да, вярно е, че в Христос „има-

ме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат” (Еф. 1:7). Вярно е също така, че „по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой” (Еф. 2:8, 9).

Да, благодатта се дава даром. Но благодатта струва на Бог живота на Сина Му. Отново ще цитираме Бонхофер: „Евтината благодат е проповядване на прощение, без да се изисква покаяние, кръщение без църковна дисциплина, причастие без изповед, опрощение без лична изповед. Евтината благодат е благодат без ученичество, благодат без кръст, благодат без Исус Христос, без живия и въплътен Христос.”⁷

Евтината благодат няма нищо общо с Исусовия призив. Когато призовава някой, Исус му предлага кръст за носене. Да бъдеш ученик, означава да бъдеш последовател, а да си последовател на Исус не е някакъв евтин трик. Апостол Павел пише на коринтяните доста силни думи за задълженията на благодатта. Първо, той разказва за личното си преживяване: „Но с Божията благодат съм, каквото съм; и дадената ми Негова благодат не беше напразна, но се трудих повече от всички тях (апостоли-те) — не аз, обаче, а Божията благодат, която беше с мен” (1 Кор. 15:10). По този начин Павел признава върховенството на Божията благодат в живота си. Веднага след това добавя, че тази благодат не му е била дадена напразно. Гръцкият израз *eis kenon*

в буквален превод означава „поради празнота”. С други думи, Павел не е получил благодатта, за да води суетен и празен живот, а по-скоро живот, изпълнен с плода на Духа, но дори това не е с негови собствени сили, а със силата на обитаващата в него благодат. Също така Павел умолява вярващите да не приемат „напрасно Божиата благодат” (2 Кор. 6:1).

Божията благодат не е дадена, за да ни изкупи от един вид празнота и да ни постави в друг вид празнота. Благодатта е дейност на Бог за примиряване на хората с Него, за да станем част от Божието семейство. След като сме влезли в семейството, ние живеем там и даваме плодове на Божиата любов чрез силата на Неговата удивителна благодат.

Следователно израстването в Христос е растеж в зрелост, чрез който отразяваме ден след ден Христовата воля и вървим по Христовия път. Оттук идва и въпросът: Кои са отличителните черти на този живот на зрелост, както и белезите на постоянния растеж? Без да правим изчерпателен списък, можем да размислим върху седем отличителни черти.

ОТЛИЧИТЕЛНИ ЧЕРТИ НА ИЗРАСТВАНЕТО В ХРИСТОС

1. Живот с Духа. Исус казва на Никодим: „Ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство” (Йоан 3:5). Без обновяващата сила на Светия Дух християнският живот не може дори да започне. Светият Дух е Духът на истината (Йоан 14:17). Той ни напът-

ства във всяка истина (Йоан 16:13) и ни дава възможност да разберем Божията воля, която е разкрита в Писанията. Обвинява за грях, за правда и за съд (Йоан 16:7, 8), без което не можем да обхванем настоящите и вечните последици на нашите постъпки и водения от нас живот. Преобразяващата сила и присъствието на Духа в живота ни е това, което ни прави Божии синове и дъщери (Рим. 8:14). Именно чрез Духа Христос „пребъдва в нас” (1 Йоан 3:24). Ако Духът обитава в нас, заедно с Него идва и нов живот — нов в смисъл, че се отхвърлят старите мисли, действия и връзки, които не са в съгласие с Божията воля; нов, защото ни прави ново създание, постигнали мир и изкупени, свободни от грях, за да израстваме в правдата (Рим. 8:16) и да отразяваме Исусовия образ „от слава в слава” (2 Кор. 3:17, 18). „Когато завладее сърцето, Божият Дух преобразява живота. Греховните мисли биват отстранени, злите мисли — отхвърлени; любов, смирение и мир заемат мястото на гнева, завистта и злобата. Радостта се възцарява на мястото на тъгата и външният вид отразява небесната светлина. Никой не вижда ръката, която поема бремето, нито забелязва светлината, която се спуска от небесните дворове. Благословието идва, когато чрез вяра душата се предаде на Бог. Тогава силата, която никое човешко око не може да види, създава ново същество по Божи образ.”⁸

Духът ни прави „наследници на Бога и сънаследници с Христос; и ако

страдаме с Него, да се и прославим заедно с Него” (Рим. 8:17). Следователно животът с Духа е призив за духовно действие: Отхвърлете стария ред на греха и бъдете участници в Христовите страдания в сегашния живот, за да станете участници в бъдещата слава. Християнската духовност не е бягство в свят на фантазии и мистика. Тя е призив да страдаме, да споделяме, да свидетелстваме, да се покланяме на Бога и да живеем Христовия живот в този свят, в обществото и в домовете си. Това е възможно само чрез обитаването в нас присъствие на Духа. Исус се моли да не бъдем от този свят, макар че сме в света (Йоан 17:15). Трябва да живеем в света — той е нашият дом и арена на нашата мисия. Ние обаче не принадлежим на света, тъй като нашето гражданство и надежда са в бъдещия свят (Фил. 3:20).

Павел описва изпълнения със сила от Духа живот като духовно израстване и съзряване. Тази зрелост отхвърля

ДЕЛАТА НА ПЛЪТТА:

„блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, магьосничество, вражди, разпри, ревнувания, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и други подобни” (Гал. 5:19-21)

и започва да ражда

ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА:

„любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание” (Гал. 5:22, 23).

2. Живот на любов и единство. Християнският живот е живот на единство и мир с Бога, от една страна, и мир с ближните, от друга страна. Помирението е премахване на бездната във взаимоотношенията, а основната причина за създаването на тази бездна е грехът. Всъщност грехът ни е отделил от Бог (Ис. 59:2) и е разделил човечеството по много признаци — раса, етническа принадлежност, пол, националност, цвят на кожата, каста и т.н. Евангелието на Исус се занимава с проблема грях и всички свързани с него фактори на разделение и създава нов ред на единство и помирение. Затова апостол Павел заявява уверено, че Бог „ни примири със Себе Си чрез Исус Христос” (2 Кор. 5:18). В резултат на това помирение се ражда нова общност — общността на изкупените, за която е характерно вертикалното единство с Бог и хоризонталното единство с ближните. Наистина животът на любов и единство е същността на евангелието. Не казва ли Исус същото в Своята първосвещеническа молитва: „И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил” (Йоан 17:20, 21). Цялата изкупителна мисия на Исус и силата на Неговото евангелие са в защита на любовта и единството, които трябва да свързват членовете на изкупената общност. Не може да има християнско

израстване без любов и единство. Там, където царуват единството и любовта, всички разделителни стени между хората се срутват. Барьерите на раса, националност, пол, каста, цвят на кожата и други разделителни фактори биват премахнати в живота на човека, който е станал ново творение и се е превърнал в нова личност (Еф. 2:11-19). Когато такъв човек израства и съзрява, славната истина за помирението, любовта и единството засиява все по-ярко както в личните, така и в обществените прояви на християнския живот.

Факторът любов в християнския растеж е нещо уникално в евангелието. Исус го нарича „нова заповед“ (Йоан 13:34), но новото не се отнася до любовта, а до обекта на любовта. Хората обичат, но само това, което им харесва — те обичат себе си. Исус въвежда нов елемент: „Както Аз ви възлюбих, така и вие да се обичате един друг“. Смисълът е, че нашата любов трябва да е така универсална и себепожертвователна и така всеобхватна, каквато е Исусовата любов. Новата любов не издига бариери; тя включва всички хора и обича дори враговете. Точно върху този вид любов „се крепят целият закон и пророците“ (Мат. 22:37-40).

Заповедта да обичаме ближния не оставя място за различни тълкувания, т. е. не избира кого да обичаме. Призовани сме да обичаме всички. Като деца на нашия Отец от нас се очаква да се обичаме взаимно. В притчата за добрия самарянин Христос ни показва, че „вашият ближен не

означава просто човек от църквата, в която членувате. Тук не става въпрос за раса, цвят на кожата или класова принадлежност. Нашият ближен е всеки човек, който се нуждае от помощ. Нашият ближен е всяка душа, която е наранена и бита от противника. Нашият ближен е всеки, който е Божия собственост.”⁹

Истинската любов към ближния не се съобразява с цвета на кожата, а се занимава с човешката същност на личността. Тя отказва да се подслони под покривалото на кастата, а допринася за обогатяването на душата; спасява достойнството на човека от предразсъдъците на нехуманното общество; избавя живота на отделната личност от философския холокост на обездушаването. Резултатът е, че истинската любов вижда във всяко лице Божия образ — потенциален, латентен или истински. Израстващият зрял християнин ще притежава този вид любов, която наистина е основата на християнското единство.

3. Живот на изучаване. Храната е жизненоважна за растежа. Функционирането на който и да е жив организъм изисква достатъчно и постоянно хранене. Така е и с духовния растеж. Но къде да намерим нашата духовна храна? Предимно от два източника: непрестанно общуване с Бог чрез изучаване на Словото Му и чрез поддържане на молитвен живот. Най-ясното изказване за значението на Божието слово за духовния живот е направено от самия Исус:

„Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста” (Мат. 4:4). Исус дава съвършен пример за това как се използва Божието слово в битката със Сатана. „Исус посрещна Сатана с думите от Писанието. „Писано е”, каза Той. Във всяко изкушение оръжието на Неговото воюване бе Божието слово. Сатана изиска от Христос чудо като знак за Неговата божественост. Но това, което е по-велико от всички чудеса, е твърдото упование в „така каза Господ” — знамение, което не може да бъде опровергано. Докато Христос се придържаше към тази позиция, изкушителят не можеше да получи надмощие.”¹⁰

Така е и с нас. Псалмистът възкликва: „В сърцето си опазих Твоето слово, за да не съгрешавам пред теб” (Пс. 119:11). „Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки меч, остър и от двете страни, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка и издирва помислите и намеренията на сърцето” (Евр. 4:12). Когато използва този остър и от двете страни меч на Духа, за да отбива атаките на Сатана, христианинът е на печелившата страна в битката. Вярващият получава сила да се справя с всяко препятствие в християнския растеж и да прави разлика между Божия глас и нашепванията на дявола. Точно това прави Словото незаменимо средство за духовно израстване.

„Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата — заявява апостол Павел,

— за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело” (2 Тим. 3:16, 17). Искате ли да израствате в разбирането на истината и учението? Искате ли да знаете как душата ви да не се отклонява от Божия път? Искате ли да знаете какво Бог ви е приготвил за днес, за утре и за бъдещето? Вземете Библията. Изучавайте я всеки ден. Отваряйте я с молитва. Няма по-добър начин за опознаване на Божията воля и за търсене на Неговия път.

4. Живот на молитва. Бог ни говори чрез Словото Си. Опознаването на волята Му е част от духовното израстване, част от общуването с Него. Друг аспект на това общуване и израстване е молитвата. Ако Божието слово е хлябът, който храни душата, молитвата е дишането, което я поддържа жива. Молитвата е разговоряне с Бога, слушане на Неговия глас, коленичене в знак на предаване и издигане с нова сила, която Той ни дава. Молитвата не изисква нищо от нас — освен да се отречем от себе си, да се облегнем на Него и да Го очакваме. Точно от това очакване идва силата, с която можем да осъществим християнското пътуване и да водим духовната битка. Молитвата в Гетсимания осигурява победата на кръста.

Павел смята молитвата за толкова важна за християнския живот и израстването, че споменава шест основни принципа: „на всяко време”, „с всякаква молитва и прошение”, „и като се молите в Духа”, „бодърствай-

те в това”, „с неуморно постоянство и молба за всички светии” (Еф. 6:18). Също като фарисея (Лука 18:11) често се изкушаваме да се молим за показ, за себе си или сякаш рутинно. Ефективната молитва е себеотрицателна, изпълнена с Духа, застъпническа, умолява за нуждите на другите дори когато се молим за изпълнение на Божията воля на земята чрез нашето усърдно свидетелство. Молитвата е непрестанно общуване с Бога; тя е кислородът за душата и без нея душата атрофира и умира. „Молитвата — казва Елън Уайт — е едно от основните задължения. Без нея не можем да поддържаме християнски живот. Тя възвишава, укрепва и облагородява; молитвата е разговорът на душата с Бога.”¹¹

5. Живот, от който се раждат плодове.

„По плодовете им ще ги познаете”, заявява Исус (Мат. 7:20).

Даването на плод е важен аспект на християнския растеж. Спасението по благодат се разбира често погрешно като отхвърляне на послушанието и раждането на плод. Нищо не може да бъде по-далеч от библийската истина. Да, ние сме спасени чрез вяра благодарение на това, което Божията благодат е направила чрез Христос, и самите ние няма с какво да се хвалим (Еф. 2:7, 8; Йоан 3:16). Ние обаче не сме спасени, за да правим каквото си поискаме; спасени сме, за да живеем съобразно Божията воля. Няма нищо законническо и

нищо лошо в послушанието спрямо закона. Послушанието е естественият резултат, когато Бог в благодатта Си ни освободи от греха. „Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва” (Як. 2:17).

Размислете за Исусовото твърдение и надежда, за които се говори в Йоан гл. 14 и 15, твърдението за връзката Му с Отец и надеждата за връзка между учениците и самия Него. Исус уверява: „Аз опазих заповедите на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов” (Йоан 15:10). Исусовото послушание спрямо Отец не е законническо изпълняване, а последица от пребъждането Му в любовта на Отец. Близката връзка между Отец и Сина се основава на любов и само любов и точно тази любов кара Сина да приеме волята на Отец и да вкуси от горчивината на Гетсимания и Голгота.

Исус използва връзката Отец — Син като илюстрация на връзката, която учениците Му трябва да имат с Него. Точно както отношението на Исус с Отец предхожда послушанието Му спрямо Отец, така отношенията на учениците с Исус предхождат послушанието им към Него. „Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди” (Йоан 14:15), „за да познае светът, че Аз обичам Отца и че както Ми е заповядал Отец, така правя” (ст. 31).

Вижте каква надежда има Исус за Своите ученици. Той върши това, което Отец е заповядал, за да разбере светът, че сам има отношение на любов с Отец. Отношението на любов предшества изпълняването

на волята на Отец. Той обича Своя Отец и затова изпълнява доброволно волята Му. По същия начин Исус очаква от своите ученици да имат отношения, основаващи се на любов. „Пребъдвайте в Мен и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мен” (Йоан 15:4). Даването на плод, послушанието и живеенето според Божията воля са важни отличителни белези на духовното израстване. Липсата на плод показва, че няма пребъждане в Христос.

6. Живот на духовно воюване. Християнското ученичество не е увеселително пътуване. Включваме се в битка, която е реална и опасна.

Както казва Павел, „нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите... срещу духовните сили на нечестията в небесните места. Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден и като надвиете на всичко, да устоите” (Еф. 6:12, 13).

В тази битка имаме за противник свръхестествени сили. Както ангелите на Бога са заети да служат на Неговите последователи, да ги избавят от зло и да ги напътстват в духовното израстване (Пс. 34:7; 91:11, 12; Д.А. 5:19,20; Евр. 1:14; 12:22), така и падналите ангели заговорничат да ни отклонят от изискванията на ученичеството. Библията потвърждава, че

Сатана и ангелите му са разгневени на Исусовите последователи (Откр. 12:17) и дяволът „обикаля като ревящ лъв, като търси кого да погълне” (1 Пет. 5:8,9). Пътят на духовното израстване е изпълнен с дяволски капани и точно затова духовната ни битка е толкова свирепа. Павел използва някои доста силни думи: „заяквайте”, „да устоите”, „вземете” (Еф. 6:10-13). „Християнският живот е битка и маршируване. В тази война няма уволнение; усилията трябва да са непрестанни и упорити. Именно чрез продължителните усилия постигаме победа над изкушенията на Сатана. Християнската вярност трябва да бъде отстоявана с твърдост и енергичност и поддържана с решителна целенасоченост... Всички трябва да се включат в битката; никой друг не може да се бори вместо нас. Всеки поотделно е отговорен за последиците, произтичащи от тази борба.”¹²

Бог не ни е оставил да воюваме сами. Дал ни е победа в и чрез Христос Исус (1 Кор. 15:57). Дал ни е изпитано оръжие, с което да се изправим пред врага. Павел описва това въоръжение като пояс на истината, бронен нагръдник на правдата, обувки на благовестието на мира, щит на вярата, шлем на спасението, меч на Духа и непобедима сила на молитвата (Еф. 6:13-18). Въоръжени по този начин, зависими изцяло от неотслабващата сила на Духа, не може да не израснем в духовна смелост и да не спечелим войната, която водим.

7. Живот на поклонение, свидетелстване и надежда. Християнското израстване не създава вакуум. То се осъществява, от една страна, в общността на изкупените, а от друга — в свидетелстване пред общество, което се нуждае от изкупление. Размислете за общността на апостолите. Малко след Христовото възкресение, придружавана от силата на Светия Дух, ранната църква както в личен план, така и като едно цяло, изявява своето израстване и съзряване в богослужение, общуване, изучаване и свидетелстване (Д.А. 2:42-47; 5:41,42; 6:7). Без общото богослужение пропускаме същността и полето на нашето общуване, а именно чрез това общуване и междуличностни отношения ние съзряваме и израстваме. Ето какъв съвет ни дава апостолът:

„Нека се грижим един за друг, така че да се поощряваме към любов и добри дела, като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че ДЕНЯТ НАБЛИЖАВА.”
(Евр. 10:24, 25)

Колкото повече израстваме в поклонение, учене и общуване, толкова по-силно желание имаме да служим и да свидетелстваме. Християнското израстване изисква и растеж в служенето (Мат. 20:25-28), както и растеж в свидетелстването. Исус заявява ясно: „Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас”

(Йоан 20:21). Християнският живот никога не е имал за цел да се ограничава до личното „аз”, а винаги да се отдава за служене и свидетелстване. Чрез великото поръчение от Матей гл. 28 Христос заръчва на християнина да бъде достатъчно зрял, за да разнесе евангелието на прощението из целия свят и всички да узнаят за изкупителната Божия благодат. Белегът на живот в Духа и на християнско израстване е животът на постоянно разширяващо се свидетелстване — Йерусалим, Юдея, Самария и до края на земята (Д.А. 1:8).

Ние живеем, покланяме се, общуваме и свидетелстваме във времето, а за християнина настоящето е предвкусане на бъдещето. „Впускам се към прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус” (Фил. 3:12-14). Водете осветен живот, казва апостолът, за да „се запазят непокътнати духът, душата и тялото ви без порок до пришествието на нашия Господ Исус Христос” (1 Сол. 5:23). Следователно израстването в Христос е израстване в очакване и надежда за окончателното постигане на изкуплението в бъдещото Царство. „За смирената и вярваща душа Божият дом на земята е врата за небето. Песента на прослава, молитвата, изговорените от Христовия представител думи са Божието средство за подготовката на един народ за небесната църква и за това по-висше поклонение, в което няма да навлезе нищо покваляващо.”¹³

Бележки

1. Ellen G. White, *The Desire of Ages*, pp. 746, 749.
2. Пак там, с. 758.
3. Пак там, с. 687.
4. Пак там, с. 25.
5. Пак там, с. 172.
6. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of the Discipleship* (New York: The Macmillan Company, 1959), pp. 78, 79.
7. Пак там, с. 47.
8. White, *The Desire of Ages*, p. 173.
9. Пак там, с. 503.
10. Пак там, с. 120.
11. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 313.
12. White, *The Ministry of Healing*, p. 453.
13. White, *Testimonies*, vol. 5, p. 491.

